

ἐργασίαν, εἰς τὴν σταθερότητα τῶν ἀδήλων ἢ δυστυχημάτων, ἀγαποῦν καὶ ὑπηρετοῦν τὴν πατρίδα των.

Ὁ Ἰερὸς Κληρὸς, τὰ ἀξιοσέβαστα μέλη τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐάν, παρὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱεροῦ βήματος, θυσιάζωσιν ὅχι μόνον μέρος τῆς τύχης των, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸν ἀναγκαῖον χρόνον, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν· ἐάν τοὺς ἐπισκέπτωνται εἰς τὰς λυπηράς των κατοικίας· ἐάν ἐρωτῶσι μὲ ἀγαθότητα ψυχῆς διὰ τὰς χρείας των· ἐάν διδάσκωσιν, ὅτι τὸ ἡδύσμον καὶ τὸ ἀνηθον καὶ τὸ κύμινον δὲν εἶναι τὰ ἀναγκαϊότατα καὶ ἀπαραίτητα χρῆν τῆς θρησκείας, ἀλλ' ὅτι θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος ἐμπροσθεν εἰς τὸν Θεὸν εἶναι αὕτη—να εὐσπλαγχνίζωνται τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὰς χρείας τῆς· να ἐπισκέπτωνται τὰ ὀρφανὰ καὶ τὰς χήρας εἰς τὰς θλίψεις των· να κρατῶσι μὲ χαλινὸν τὴν γλῶσσαν των· να φεύγωσι πάντα σύνδεσμον ἀδικίας· να μὴ ἀπατῶσι τὴν συνείδησιν των· να φυλάττωσιν ἑαυτοὺς καθαρούς ἀπὸ πᾶσαν καταλαλίαν, ψεῦδος καὶ δολιότητα· ἐάν εἰς ταύτας τὰς ἀληθείας ἐπιστηρίζωσι τὰ ἱερά των καθήκοντα, ἅς ἦναι ὑπερβέβαιοι, ὅτι βοηθοῦν καὶ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των· ἡ πατρὶς τοὺς εἶναι εὐγνώμων, ἐνόσω ὑποφέρουν θυσίας βοηθοῦντες τοὺς δυστυχεῖς, καὶ προλαμβάνουν πληθὺς ἀμαρτημάτων, ὁδηγοῦντες εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

Ὅσοι εἰς ὅλας τὰς σχέσεις τοῦ συζύγου, τῆς συζύγου, τοῦ πατρὸς, τοῦ υἱοῦ, τοῦ κυρίου, τοῦ οἰκέτου, διδόν τὸ παράδειγμα τῆς κοσμιότητος καὶ τῶν ἡθῶν, πράττουν δὲ τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον δύνανται, ἅς ἦναι πεπεισμένοι, ὅτι εἰς τὰς ἀρετάς των ἐπαναπαύεται ἡ κοινὴ εὐτυχία. Διὰ τῶν ἐναρέτων αὐτῶν πράξεων διασώζεται ἡ εὐρωστία καὶ ἡ υἰεσία ὅλου τοῦ σώματος τῆς πολιτείας. Ὁ πατριωτισμὸς των ὁ κεκρυμμένος ζωοποιεῖ τὴν ἐπαρχίαν, τὴν ὁποίαν κατοικοῦν, ὡς τὸ κεκρυμμένον πῦρ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ζωογονεῖ καὶ κοσμεῖ τὴν ἐπιφάνειάν τῆς.—ΚΡΕΑΤΣΟΥΑΗΣ.

Ο ΑΡΑΒ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΝ τι ἱστορεῖται περὶ βασιλέως, ὁ ὁποῖος δὲν ἔδιδεν εἰς ποιητὰς τὰ φιλοδωρήματα, ὅσα κατὰ συνήθειαν ἀρχαίαν σχεδὸν εἶχον δικαίωμα νὰ λαμβάνωσιν. Ὁ βασιλεὺς οὗτος εἶχε τὸ προτέρημα νὰ ἐνθυμῆται οὐδὲν ἄπαξ μόνον ἀκούσθαι· εἰς δὲ τῶν παρ' αὐτῷ Μαμελοῦκων ἡμπόρει ν' ἀπαγγεῖλῃ οὐδὲν ἀφοῦ δις αὐτὴν ἤκουε, καὶ μία τῶν θερᾶπαινιδων του ἀφοῦ τρίς αὐτὴν ἤκουεν. Ὅποτε λοιπὸν ἤρχετο ποιητῆς νὰ ἀναγνώσῃ ἐγκωμιαστικὴν οὐδὲν, ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ὅτι, ἂν οἱ στίχοι ἦσαν πρωτότυποι, ἤθελε τὸν δώσειν ποσότητα χρυσοῦ ἰσοβαρῆ μ' ἐκεῖνο ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένοι. Ὁ ποιητῆς, συγκατανεύων, ἀπήγγελλε τὴν οὐδὲν του· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔλεγε, “Δὲν εἶναι καινὴ· διότι πρὸ χρόνων τὴν γνωρίζω” καὶ ἐπανάλαβαν αὐτὴν ὡς εἶχε τὴν ἀκούσειν· ἔπειτα δ' ἐπρόσθετε, “Καὶ ὁ Μαμελοῦκος οὗτος ἐνθυμεῖται αὐτήν.”

καὶ συγχρόνως διέταττε τὸν Μαμελοῦκον νὰ τὴν ἀπαγγεῖλῃ· ὅστις, δις αὐτὴν ἀκούσας παρὰ τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ βασιλέως, τὸ κατάρθωνεν. Ἐπομένως ἔλεγε ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ποιητὴν, “Ἐχω καὶ θερᾶπαιναν, ἥτις γνωρίζει τὴν οὐδὲν ταύτην” καὶ τῶντι, ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων ἰσταμένη ἐκείνη, καὶ τρίς ἤδη αὐτὴν ἀκούσασα, τὴν ἀπήγγελλεν ἀπαράλλακτον· ὅθεν ὁ ἄθλιος ποιητῆς ἀπῆρχετο μὲ κενὰς χεῖρας. Ὁ περιβόητος ποιητῆς Ἐλ—Ἀσμαῆς, τὸ γινόμενον ἀκούσας, καὶ μαντεύσας τὸ τέχνασμα, ἀπεφάσισε ν' ἀντιτεχνασθῇ κατὰ τοῦ βασιλέως· ὅθεν συνέταξεν οὐδὲν ἀπὸ δυσκολωτάτας λέξεις, καὶ διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ ἐνεδύθη ὡς Βεδουῖνος, καλύψας τὸ πρόσωπον, ἐκτὸς μόνον τῶν ὀφθαλμῶν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀράβων τῆς ἐρήμου. Ἀγνώριστος, ὑπῆγεν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ λαβὼν ἄδειαν, εἰσῆλθεν· ἐχαιρέτησε δὲ τὸν βασιλέα, ὅστις εἶπε πρὸς αὐτὸν, “Πόθεν εἶσαι, ὦ ἀδελφε τῶν Ἀράβων, καὶ τί ἐπιθυμεῖς;” Ὁ ποιητῆς ἀπεκρίθη, “Ὁ Ὑψιστος νὰ μεγαλύνῃ τὴν δύναμιν τοῦ Βασιλέως! Ποιητῆς εἶμαι τῆς δεῖνα φυλῆς, καὶ συνέταξα οὐδὲν πρὸς ἔπαινον τοῦ Κυρίου ἡμῶν τοῦ Σουλτάνου.” “Ὡ ἀδελφε τῶν Ἀράβων,” εἶπεν ὁ βασιλεὺς, “ἤκουσες τὴν συμφωνίαν μας;”—“Ὁχι,” ἀπεκρίθη ὁ ποιητῆς· “τί εἶναι, ὦ βασιλεῦ τοῦ αἰῶνος;” “Αὕτη,” ἀπεκρίθη· “ἂν ἡ οὐδὲν τῶντι ἐποιήθη ὑπὸ σοῦ, σὲ δίδομεν χρυσὸν ἰσοβαρῆ μ' ἐκεῖνο ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένη· εἰ δὲ μὴ, τίποτε δὲν λαμβάνεις.”—“Πῶς,” ἀπήντησεν ὁ Ἐλ—Ἀσμαῆς, “νὰ σφετερισθῶ ἐγὼ τὰ ξένα, καὶ μάλιστα γνωρίζω ὅτι τὸ ψεῦδος ἐνώπιον τῶν βασιλέων εἶναι ἡ χαμερπεστάτη τῶν πράξεων! Ἀλλὰ συμφωνῶ εἰς τὴν συνθήκην ταύτην, ὦ Κύριε ἡμῶν Σουλτάνε.” Ἀπήγγειλε λοιπὸν τὴν οὐδὲν του. Ὁ βασιλεὺς, συγκεχυμένος καὶ τίποτε μὴ ἐνθυμούμενος, ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Μαμελοῦκον.—ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς δὲν ἐνθυμεῖτο λέξιν· ἐκάλεσε δὲ καὶ τὴν θερᾶπαιναν, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ τίποτε δὲν ἡδυνήθη ν' ἀπαγγεῖλῃ. “Ὡ ἀδελφε τῶν Ἀράβων,” εἶπε τότε, “τὴν ἀλήθειαν ὠμίλησας· ἡ οὐδὲν ἀναμφιβόλως εἶναι ἰδική σου· ποτὲ πρότερον δὲν ἤκουσα αὐτήν· φέρε λοιπὸν ἐκεῖνο ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένη, καὶ θέλομεν σὲ δώσειν χρυσὸν ἰσοβαρὲς, ὡς ὑπέσχεσθαι.” “Μὲ κάμνεις τὴν χάριν,” εἶπεν ὁ ποιητῆς, “νὰ στείλῃς ἕνα τῶν δούλων σου νὰ τὸ σηκώσῃ;” “Τί νὰ σηκώσῃ;” ῥώτησεν ὁ βασιλεὺς· “δὲν ἔχεις αὐτὴν ἐπὶ χαρτίου εἰς τὸν κόλπον σου;”—“Ὁχι, Κύριε ἡμῶν Σουλτάνε,” ἀπήντησεν ὁ ποιητῆς· “διότι ἐν ᾧ καιρῷ συνέθετον αὐτήν, δὲν ἡμπόρου νὰ προμηθευθῶ χαρτίον οὐδὲ τίποτε ἄλλο, εἰμὶ ἐν κλάσμα μαρμαρίνου στήλης τὸ ὁποῖον μ' ἀφήκεν ὁ πατήρ μου· ὅθεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἐχάραξα· κεῖται δὲ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατίου σου.” Τὸ εἶχε φέρειν περιτετυλιγμένον, ἐπὶ τῶν νῶτων καμῆλου. Ὁ βασιλεὺς, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς του, ἠναγκάσθη νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ ταμεῖόν του· καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ τεχνάσματος, ἀντήμειβεν εἰς τὸ μέλλον τοὺς ποιητὰς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν βασιλέων.